

Ognjen Petrović

* * *

Kakva šteta, mogao je reći
 nestrpljivi majstor
 zatežući satni mehanizam
 koji puca pod prstima –

etahron, anker, belansvelu,
 cifer i krunice pretvarajući
 u graviranu starudiju
 lišenu svrhe:

sa zrcima prašine
 gradova koji više ne postoje,
 u državama smenljivijim
 no godišnja doba,

ogrebotinama za svaki čas sreće
 iščekivan, možda, upravo
 pred ovakvim mestom,

prašnjavim, posnim, hladnim,

na koje, ukočeno,
 kao pred ruševine hramova
 dolaze lišeni utehe,

u nemim povorkama
 za malo tišine i ravnodušja,
 pod senkama kipova.

* * *

Pozdravi ranoranoice, radnika
 koji se vraća kada kugla kojoj tražiš
 dostojanstven pridev

potone iznad brda. Pozdravi mrak
 koji ga prati, i drveće golo
 kao vešala, kolonu

usnulih pred dverima
Narodne kuhinje,
a onda se seti: sve si to

izmislio. Sve si to izmislio,
onako kako je, možda
tebe izmislio onaj što se

dok odlažeš olovku, šestar, uglomere –
tiše no trava lanjskim
snegom toplo ušuškava
Manuskriptom.

* * *

Kako bi postao nevidljiv
potrebno je malo
strpljenja i još manje

vere: veoma malo reči
pljusnutih u lice sagovorniku

čije telo bridi na stolici
a pogled luta
ka drugom sagovorniku

ili poprsju brinete
u prolasku – mestu
na kom se, umnožen

preselio, ostavljajući te
blagoslovenog,
tamo gde nikoga

nema i samo vazduh
struji slaveći
zaboravljene svečanosti tišine.

* * *

Ne pomiče se ništa
na ovom pustom kopnu:

(drozdovi sivi i uspavani
kao dekor
u šumskom teatru,

crvene zavese stratusa
nad tresetištem
i suvom trskom) –

nije to napušteni
velmožin zamak prepušten
stihijama da, kao nokat
u mesu,
ostave svoj trag,

nije ni mesto
na kom se završava svet:

to je tvoje igralište.

Tu se svake noći budiš
iznova sričući
isti jezik,
u slepoj veri
kako ćeš jednom naučiti reč –

a učitelj što te ostavlja nemog,
najzad će se osvrnuti
i poći ti u susret,

nepotkupljivo podižući u tvom pravcu,
kvrjav, pocrneli kažiprst.

* * *

Da kažem još i ovo:

tajna koju sam ti otkrio
u prvom stihu,
zapravo i nije tajna –

već trač u koloniji
miševa na pustom polju,
u sestrinstvu zmija

razmirelih kroz mokru
travu do suve
zemlje pod ruševinom

crkve: tamo ćeš se odmoriti,
čitaoče, upornije
nego molitvu mrmrljajući:

znanje je precenjeno,

tajne su otkrivene,

istina ne znači ništa.

Uostalom, ni ono lišće
što uzvitlano naglim vetrom
veje li veje
u provaliju porte.

* * *

Nema zvezda zaleđenih
na ponoćnom svodu,

žamora ravnodušnih voda
u pećinama
ispod prosneženih masiva,

tajne koju divlji iris
šapuće u veliko uho sveta.

Nema misli koju sam domislio,
slike u kojoj bih se rastvorio,
reči da me još jednom
učini plemenitim,
zvuka da me povede.

U mojoj savršenoj pesmi –
kratak je opis
praznog prostora između
Pošte i Stacionara,

(kao srebrni dim
 iz pocepanog auspuha
 cedio sam se
 do zaustavne trake)

a tamne mrlje sa unutrašnje
 strane kože u kristalnoj
 bistrini jutra –

cvetale su raskošnije
 nego na ulici eksplodirajuća
 lica, osmesi, krošnje.

* * *

Najbolje otpočeti priznanjem:
 april je mesec
 kada slavim lenjost, patricijsku

sijestu započevši lutalaštvom
 među kućercima,
 pouzdanjem još jedino

u dušu: eto, još uvek je tamo,
 damara pod grudnim
 košem, netaknuta u prašini

u kojoj čak i lipe sanjaju
 udar groma, sečivo
 koso posađeno u samo

srce goda, a reči, temeljnije
 nego starudije na lokalnoj
 deponiji, lako gore,
 odbačene,

ne iznudevši ništa,

na deklaraciji nemoći upisanoj
 na uzletelom listu,

u beharima,

giljotini sunca survanoj
na golo teme –

ne ostavivši makar jedan znak.

* * *

Kada zakoračiš u sobu
pesma postaje
nanos prašine na podu,

potklobučeno platno
pod čijim ljuspicama izranjaju
ljudske oči,

kostur ptice zaboravljene
u kavezu na komodi,

plesan skupljena
na posteljini,
po razmeštenim krevetima.

Pesma postaje vrtoglavica
i
umor
i srebrna
bora ugravirana na čelu,

nejasno podsećanje

na pomoćni izlaz
i brzi povratak u zadnje dvorište,
pod senke silosa

i sivog neba koje otiče
u nejasne rečenice,
slivnik
i tišinu.

Neka ti ostane nepoznato
odakle tolika
ljubav prema upitnicima,

prema rđi na dotrajalim
karoserijama
duž puta,
zaboravljenih poput istine
ili
ostarele ljubavnice.

Neka ti, takođe, ostane nepoznato
odakle ti u perfektu

i šta ćeš učiniti kada iznenadni
vetar
podigne kišobrane
a dete na ulici prilazi

hladnokrvno te upitavši
za najbrži
put kući.